

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. H.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2025, č. j. OAM-60692-21/ZM-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2025, č. j. OAM-60692-21/ZM-2024, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že sice byl odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu, a to k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti, avšak domnívá se, že měl správní orgán v rámci vedeného řízení postupovat dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a provést výsledek účastníka řízení, a zjistit tak jeho stanovisko k předmětné trestní věci, stejně tak jako případnou sebereflexi, kterou z řízení vyvodil či možnosti vycestování do domovského státu, toho času zasaženého válečným konfliktem, neboť ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona dopadá primárně na řízení o udělení dlouhodobého víza, tj. např. řízení dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu z důvodu válečného konfliktu. Jinými slovy, správní orgán odůvodňuje svůj postup možností využití jiných právních institutů, které ovšem nijak nespecifikuje, a opomíjí tak skutečnost, že je účastník vyloučen z možnosti získání víza za účelem strpění pobytu, kdy zároveň nesplňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany, a tudíž si jiným způsobem nemůže legalizovat další pobyt v České republice (dále jen „ČR“), kdy v konečném důsledku je napadané rozhodnutí nepřiměřeně tvrdé a porušující § 174a zákona.
3. Žalobce též namítal, že doložil vykonání trestu obecně prospěšných prací, hledí se tedy na něj jako na neodsouzeného v momentě vykonání trestu, a to bez ohledu na podobu výpisu z rejstříku trestů.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce byl shledán vinným trestným činem poškozením cizí věci podle § 228 odst. 2, 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Spácháním uvedeného trestného činu byl nepochybně naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že nedošlo k zahlázení odsouzení žalobce, důvod pro zamítnutí žádosti žalobce stále trvá. Žalobcem spáchaný trestný čin sice nepatří mezi nejzávažnější, ovšem zásadně vypovídá o ochotě žalobce respektovat zákony ČR. Na žalobce je třeba nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá.
5. Žalovaný připomněl, že k naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dojde už jen tím, že je držitel zaměstnanecké karty pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu. Nebylo-li takové odsouzení zahlázeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti a žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítnout. Okolnosti spáchání trestného činu, projevená lítost či případná sebereflexe nemají na naplnění tohoto důvodu vliv, zákon v tomto případě nedává prostor pro správní uvážení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10. Pro doplnění žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, z něhož vyplývá, že cizinec musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, může mít za následek, že daný stát ukončí jeho právo na území pobývat.
6. K námitce žalobce, že nesplňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany a současně je vyloučen z možnosti získat dlouhodobé vízum za účelem strpění, žalovaný uvedl, že

žalobce o jeho udělení ani nezkusil požádat. Důvody pro případné neudělení dlouhodobého víza jsou přitom upraveny v § 56 zákona o pobytu cizinců, tedy nejedná se o § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak žalobce naznačuje. Žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu tedy nemusí být posouzena stejně jako jeho žádost o prodloužení jeho zaměstnanecké karty. Dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je přitom určeno právě pro ukrajinské státní příslušníky, kteří nesplňují podmínky pro udělení dočasné ochrany a nemají možnost hledat ochranu před válečným konfliktem v jiné bezpečné zemi. Má-li žalobce důvodné obavy, že bude po návratu na území Ukrajiny ohrožen na životě, lze zvážit i podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce požádal dne 26. 9. 2024 o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
8. Součástí správního spisu je výpis evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 8. 11. 2024, z něhož vyplývá, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. 6. 2023 (doručeným dne 21. 6. 2023) shledán vinným z přečinu podle § 228 odst. 2, 3 písm. c) trestního zákoníku, trest obecně prospěšných prací byl vykonán dne 27. 11. 2023, trest propadnutí věci byl realizován dne 8. 9. 2023.
9. Z trestního příkazu vydaného Obvodním soudem pro Prahu 2 dne 14. 6. 2023 vyplývá, že žalobce spolu s další osobou dne 21. 4. 2023 v Praze 2 na fasádu Kaple svaté Rodiny Nuselských schodů nastříkal sprejem nápis, přičemž jde o památkově chráněný objekt z roku 1755, způsobili tak škodu ve výši 9 700 Kč, tedy poškodil cizí věc tím, že jí postríkal, pomaloval či popsal barvou, a spáchal takový čin na věci, která požívá ochrany podle jiného právního předpisu, za což mu byl uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 100 hodin a trest propadnutí zajištěných věcí (zejm. barvy a štětce). Trestní příkaz vůči žalobci nabyl právní moci dne 30. 6. 2023.
10. Žalobce při seznámení se s podklady dne 2. 12. 2024 uvedl, že velmi lituje toho, co se stalo, byla to klukovina, bylo mu další osobou řečeno, že plocha, na které maloval graffiti, byla legální, ale bohužel si to neověřil, což byla jeho hloupost. Ke všemu se přiznal a spolupracoval. S majitelem nemovitosti se domluvil a vše dal do pořádku, uvedl, že nakonec zeď vypadá ještě lépe než předtím a majitel je spokojený. Veřejně prospěšné práce absolvoval. Přislíbil doložit závěrečnou zprávu z Probační a mediační služby a rozhodnutí ze soudu, že mu odpustili pokutu. V ČR by chtěl zůstat i nadále.
11. Žalobce dne 10. 12. 2024 doložil, že vykonal trest obecně prospěšných prací dne 27. 11. 2023, nebyly zjištěny žádné negativní poznatky ke způsobu výkonu zadaných prací. Z pohledu Probační a mediační služby trest obecně prospěšných prací byl řádně vykonán a splnil svůj účel.
12. Žalovaný dne 2. 1. 2025 vydal napadené rozhodnutí, kde konstatoval, že trestný čin poškození cizí věci je úmyslným činem, neboť trestní zákoník nestanoví, že jej lze spáchat z nedbalosti. Správní orgán uzavřel, že k vykonání trestu nelze přihlížet, dokud nedojde k zahlázení odsouzení (výmazu z rejstříku trestů ČR).
13. Závěrem správní orgán uvedl, že si je vědom aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině, nicméně tato situace nemůže být důvodem, pro který by správní orgán v přímém

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozporu se zákonem rozhodl o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu. Zákon o pobytu cizinců pro případy, kdy cizinci brání ve vycestování do země původu objektivní překážka, tedy například překážka v podobě důvodné obavy z ohrožení života v případě návratu do země původu, upravuje možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území. Ostatně toto potvrzují i závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-38.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců žalovaný neprodlouží platnost zaměstnanecké karty mimo jiné, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e zákona o pobytu cizinců.
16. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“*
17. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“*
18. Podle 65 odst. 5 trestního zákoníku: *„Na pachatele, kterému byl uložen trest obecně prospěšných prací, se hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán nebo bylo od výkonu trestu nebo jeho zbytku pravomocně upuštěno.“*
19. Podle § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku: *„Soud zahradí odsouzení, vedl-li odsouzený po výkonu nebo prominutí trestu anebo po promlčení jeho výkonu řádný život nepřetržitě po dobu nejméně jednoho roku, jde-li o odsouzení k trestu domácího vězení, k trestu propadnutí majetku, k trestu propadnutí věci, k trestu zákazu pobytu, k trestu zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce nebo k peněžitému trestu za zvlášť závažný zločin.“*
20. Podle § 105 odst. 5 trestního zákoníku: *„Bylo-li pachateli uloženo více trestů vedle sebe, nelze odsouzení zahradit, pokud neuplyne doba pro zahlazení toho trestu, k jehož zahlazení tento zákon stanoví dobu nejdelší.“*
21. Podle § 106 trestního zákoníku: *„Bylo-li odsouzení zahlazeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.“*
22. Zákonná fikce, že se na pachatele hledí jako by nebyl odsouzen, nastává právní mocí rozhodnutí (usnesení), jímž bylo odsouzení zahlazeno. Právní mocí rozhodnutí o zahlazení se odstraňují právní důsledky odsouzení.
23. Žalovaný postupoval správně, pokud vyšel z výpisu z rejstříku trestů, kde odsouzení za úmyslný trestný čin stále figuruje. Žalobce sice v žalobě tvrdí, že jelikož vykonal trest obecně prospěšných prací, hledí se na něj jako by nebyl souzen, opomíjí však, že mu byl

uložen i další trest, a to trest propadnutí věci. Žalobce, ač zastoupený advokátem, se k tomuto trestu nevyjadřuje, i když je zjevné, že aby mohlo být odsouzení žalobce zahlazeno, měl žalobce podat žádost o zahlázení odsouzení, s ohledem na znění § 105 trestního zákoníku. Pak by se trestní soud zabýval tím, zda žalobce vedl nepřetržitě nejméně po dobu jednoho roku řádný život. Žalobce zjevně takto nepostupoval, nebo to alespoň v průběhu správního řízení nebylo zjištěno a v žalobě nejsou v tomto ohledu skutková zjištění správního orgánu nijak zpochybněna (ač soud obecně podotýká, že by bylo vhodné před vydáním rozhodnutí opatřit aktuální výpis z rejstříku trestů).

24. Lze tedy sice žalobci přisvědčit, že pokud by mu by uložen pouze trest obecně prospěšných prací, hledělo by se na něj po vykonání trestu jako na trestně zachovalého, v projednávaném případě však nešlo o jediný trest, přitom o zahlázení odsouzení po vykonání trestu propadnutí věci žalobce nepožádal.
25. Žalobce ve své žalobě namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu pro posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný měl provést výslech žalobce a zjistit jeho stanovisko k trestní věci, stejně jako případnou sebereflexi, či stanovisko k možnosti vycestování do domovského státu. Soud neshledal tuto námitku žalobce důvodnou.
26. Z § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v situaci, kdy je cizinec odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, nemá správní orgán prostor pro správní uvážení a nezbyvá mu, než platnost zaměstnanecké karty neprodloužit. Jestliže je tedy naplněna hypotéza dané normy (dojde k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin), žalovaný neprodlouží platnost zaměstnanecké karty, aniž by zkoumal okolnosti spáchání trestného činu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2024, č. j. 7 Azs 233/2024-34, ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, bod 21, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, bod 15, či ze dne 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, bod 18). Nejvyšší správní soud však zároveň dovodil, že výjimkou by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10).
27. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37, upozornil, že nelze „ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli, a jestliže stěžovatel takovou námitku v řízení vznesl, měla na ni žalovaná alespoň stručně obsahově reagovat.“ V jiném rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, konstatoval, že „si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15)“.
28. Žalovaný podle zákona o pobytu cizinců neměl povinnost posuzovat přiměřenost

následků napadeného rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce. Taková povinnost by byla žalovanému vznikla v případě, že by žalobce v rámci správního řízení tvrdil, že by neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života, případně pokud by tomu nasvědčovaly zjištěné skutečnosti.

29. Žalobce však v rámci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žádné skutečnosti významné z hlediska posouzení přiměřenosti zásahu neuvedl, nenavrhoval ani provedení svého výsledku (tento návrh vznáší až ve své žalobě). Žalobci přitom nic nebránilo v tom, aby svůj výsledek navrhl při seznámení s podklady rozhodnutí dne 2. 12. 2024, když zjistil, že jedním z podkladů pro rozhodnutí je i výpis z evidence rejstříku trestů a trestní příkaz. Žalobce v rámci seznámení pouze uvedl, že své trestné činnosti lituje a že by v ČR rád i nadále pobýval. Samotná lítost nad jednáním nepostačovala ke vzniku povinnosti správního orgánu se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zabývat (ve smyslu shora citovaného rozsudku č. j. 10 Azs 256/2019-39).
30. V otázce nevyužití účastnického výsledku ve správním řízení lze též odkázat na judikaturu, která zdůrazňuje, že k uvádění tvrzení a vyjadřování se k důkazům slouží primárně procesní úkony účastníka řízení, nikoli účastnický výsledek (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, bod 13, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 33 a další).
31. Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. krajský soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Citované ustanovení vyjadřuje jednu ze základních zásad správního soudnictví, tj. dispoziční zásadu. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Není povinností krajského soudu za žalobce spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srovnej také rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
32. Soud konstatuje, že stručná žaloba obsahuje skutečnosti vzbuzující pochybnosti, nakolik se skutečně vztahuje k osobě žalobce, když žaloba je téměř identická se zněním žaloby ve věci jiného žalobce (zdejší soud projednával pod sp. zn. 19 A 41/2024). V nyní projednávané žalobě je mj. uvedeno, že žádost byla podána dne 19. 10. 2023 (podána ve skutečnosti dne 26. 9. 2024), že žalobci byl uložen peněžitý trest a zákaz činnosti (byl uložen trest obecně prospěšných prací a propadnutí věci), pochybnosti vzbuzují i skutečnosti uváděné v návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, kde je uvedeno, že na území ČR pobývá partnerka žalobce a jejich společné dítě, takové skutečnosti však ze správního spisu nevyplývají, soud žádné dítě žalobce nedohledal ani lustracemi, žalobce pak jejich identifikaci neuvedl. Lze předpokládat, že jde o údaje vztahující se k žalobci v jiné věci (návrh na přiznání odkladného účinku je identický s návrhem pod sp. zn. 19 A 41/2024, kde žalobce skutečně měl na území ČR partnerku i nezletilé dítě).
33. Soud zdůrazňuje, že kvalita žaloby do určité míry předurčuje možnost úspěšného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

bránění práv žalobce, když toliko k některým (nejzávažnějším) vadám soud přihlíží z úřední povinnosti.

34. Žalobce sice tvrdí, že rozhodnutí je nepřiměřeně tvrdé a porušující § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak jako rozhodné skutečnosti uvádí jen sebereflexi žalobce, k této skutečnosti se již soud vyjádřil výše. Žalovaný postupoval správně, pokud neshledal zásah rozhodnutí do rodinného života žalobce nepřiměřeným.
35. Pro úplnost soud dodává, že v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobce namítal ohrožení svého života a zdraví, pokud by byl nucen vycestovat na Ukrajinu. K tomuto lze uvést, že žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty není vhodným nástrojem pro posouzení otázky, zda žalobci brání ve vycestování do země původu mezinárodní konflikt. Soud přisvědčuje žalovanému, že vhodným nástrojem, v rámci něhož by správní orgán měl posoudit, zda žalobci brání ve vycestování z území překážka na jeho vůli nezávislá, je řízení o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu, případně řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany.
36. Soud přitom neshledal důvodnou námitku žalobce, že nemá možnost využít jiné oprávnění k pobytu na území. Žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že pro případy, kdy cizinci brání ve vycestování do země původu objektivní překážka, upravuje zákon o pobytu cizinců možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu. Žalobce namítal, že je vyloučen z možnosti získání víza za účelem strpění pobytu. Soud však s tímto tvrzením nesouhlasí. Přestože podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neudělí dlouhodobé vízum cizinci, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, k neudělení dlouhodobého víza dojde pouze za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro toto neudělení. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. S ohledem na tuto formulaci ministerstvu vnítra nic nebrání v tom, aby při udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území zohlednilo také probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině. Žalobce má zároveň možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany v případě obav z návratu na Ukrajinu, přičemž ani ve své žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by mu v podání této žádosti bránily.
37. Je pravdou, že možnost podání těchto žádostí ještě negarantuje, že jim bude vyhověno, neboť soud nemůže předvídat, jakým způsobem správní orgány posoudí žádost žalobce, a zda bude v rámci těchto řízení shledáno, že žalobci ve vycestování brání překážka na jeho vůli nezávislá. Nemožnost předvídat výsledek posouzení jeho žádosti o vízum strpění nebo o udělení mezinárodní ochrany není důvodem pro posouzení obav žalobce z vycestování do země původu v rámci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině by neměl být důvodem pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, pokud cizinec stanovené podmínky nesplňuje.
38. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.

40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. února 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně